

Arrest

nr. 79 463 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat L. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2009 werd ingediend door :

K., D. {..} (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Uganda

geboren te Nyakakoni op 28.06.1976

adres: {..}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds januari 2007 in België verblijft, Nederlands leert en spreekt, hij werkbereid is en ter staving hiervan een VDAB overeenkomst voor beroepsopleiding in een onderneming voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt samen met een attest van inburgering en hij twee getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene betekende reeds op 27.02.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch heeft nagelaten dit op te volgen. Enige opgebouwde integratie is aldus aan zijn eigen houding te wijten en kan dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 18.12.2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van de asielprocedure – zijnde ongeveer 1 jaar en 11 maanden – is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. “

1.3. Op 1 februari 2012 wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN BESLISSING TOT VRIJHEIDSBEROVING TE DIEN EINDE

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

De persoon die verklaart zich K.D. {..} te noemen, {..}, het grondgebied van België verlaten {..}.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

Art 1, eerste lid, 1°: Betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort (paspoort B0403240 geldig van 21/11/2003 tot 21/11/2013).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 9 bis Vreemdelingenwet bepaalt: {..}

Op 19 juli 2009 werd er een instructie uitgevaardigd betreffende de toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State, maar de criteria voor regularisatie uiteengezet in deze instructie zouden verder worden toegepast.

Er wordt naar deze instructie verwezen in de eerste genomen beslissing door verweerster, dd. 05.10.2011, waarbij zijn aanvraag wordt bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. De aanvraag werd vervolgens geweigerd omdat er niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden voor regularisatie op grond van artikel 2.8B van de instructie van 19/07/2009 (regularisatie van vreemdelingen met een duurzame lokale verankering).

Artikel 2.8 B van de instructie dd. 19 juli 2009 bepaalt: {..}.

Verweerster heeft zich in haar weigeringsbeslissing dcl. 05.10.2011 laten leiden door deze instructie.

Verweerster kwam echter tot het besluit dat verzoeker niet in het bezit was van een arbeidsovereenkomst dat minimum één jaar geldig is. Dit klopt echter niet. Verzoeker had een IBO-contract van 6

maanden waaraan een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur was gekoppeld. (Zie STUK 6) Verzoeker viel volledig onder de voorwaarden van artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang met de instructie dd. 19/07/2009 waardoor het voor verzoeker een raadsel is waarom zijn regularisatieverzoek, net op die gronden, ongegrond werd verklaard.

Verweerster heeft dit weldegelijk ingezien, want ze is op 30.12.2011 zelf overgegaan tot een intrekking van haar beslissing dd. 05.10.2011, doordat de door haar genomen beslissing ongegrond was.

Echter in de nieuw genomen beslissing dd. 11.01.2012, die vandaag ter discussie staat, wordt er met geen woord meer gerept over de behandeling van de aanvraag in het licht van deze instructie van 19.07.2009. Verweerster laat dit argument, dat zij nota bene zelf heeft aangebracht in haar genomen beslissing 05.10.2011, volledig aan de kant liggen. (Zie STUK 7) Hierdoor schendt zij artikel 9 bis Vw. in samenhang met de Instructie dd. 19 juli 2009. Verweerster voegt immers een voorwaarde aan de Instructie dd. 19 juli 2009 toe, die helemaal niet in de wet voorzien is. Verweerster stelt eigenlijk op grond van haar nieuw genomen beslissing op 11.01.2012 (Zie STUK 3) dat er nog geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gewezen zijn, om voor regularisatie in aanmerking te komen. Dit is echter een voorwaarde die nergens in de instructie voorkomt, waardoor zij zich hier niet op kan beroepen als enige weigeringsgrond, wat ze in casu wel doet. Het is dan ook onlogisch dat verweerster dit voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 27/02/2009) wat volgens haar een weigeringsgrond uitmaakt, niet aanhaalt in haar eerder genomen (ongegronde weigeringsbeslissing dd. 05.10.2011. Het louter en alleen verwijzen naar dit eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten, ook al is dit geen uitsluitingsgrond voor toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet in samenhang met de Instructie dd. 19 juli 2009, schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Verzoeker voert in het eerste middel in essentie uitsluitend aan wel degelijk te voldoen aan de voorwaarde van ononderbroken verblijf in België en het beschikken over een arbeidsovereenkomst. Deze voorwaarde werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

De verwijzing naar een eerdere weigeringsbeslissing van 5 oktober 2011 waarin wel toepassing gemaakt werd van de vernietigde instructie doch die nadien ingetrokken werd, is in kader van huidig beroep evenmin dienstig nu dit geen uitstaans heeft met de motieven van de thans bestreden beslissing. De intrekking van de weigeringsbeslissing van 5 oktober 2011 heeft tot gevolg dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw dient te beoordelen, zonder dat hij bij deze beoordeling gebonden is door de motieven van de eerdere weigeringsbeslissing van 5 oktober 2011 die ingetrokken werd.

Waar verzoeker meent: *“Verweester stelt eigenlijk op grond van haar nieuw genomen beslissing op 11.01.2012 (Zie STUK 3) dat er nog geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gewezen zijn, om voor regularisatie in aanmerking te komen.”* gaat zij bovendien uit van een verkeerde partiële lezing van de motieven van de bestreden beslissing. In casu wordt immers gesteld dat de elementen die verzoeker had ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen, te weten de elementen van integratie, in deze niet kunnen weerhouden worden omdat verzoeker reeds op 27 februari 2009 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en hij desondanks nagelaten heeft dit op te volgen. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat de opgebouwde integratie aan de eigen houding van verzoeker te wijten is en hij deze elementen, die voortvloeien uit het persisteren in illegaal verblijf, niet kan aanvoeren om een verblijfsmachtiging te verwerven.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“A. M.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde:

Verweerster heeft nagelaten om verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom hij werd opgesloten en de redenen waarom zijn regularisatieverzoek werd geweigerd.

Er staat letterlijk in het bevel:

‘Betrokkene diende op 11.03.2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 11/01/12 en deze beslissing wordt hem vandaag betekend’ (eigen onderlijning)

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt heel duidelijk dat alle beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en aan de betrokkene moeten worden in kennis gebracht.

Daarnaast vloeit voort uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dat de alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, dit houdt in dat zowel de feitelijke als de juridische grondslagen vermeld moeten worden.

De motivering moet afdoende zijn zodat de betuorde in kennis gesteld kan worden van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet aan het gewicht van de genomen beslissing. (Zie R.v.V. nr. 72 524 dd. 23 december 2011).

In casu was dit niet het geval aangezien de beslissing genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken nog niet werd betekend op 1.02.2012 zoals in het bevel staat, zodat verzoeker niet op de hoogte was van de gronden waarop de regularisatieweigering was gesteund.

2. Verzoeker werd eveneens van zijn vrijheid beroofd waardoor de motivering nog uitdrukkelijker moet zijn gezien het gewicht van de genomen beslissing, n.n. vrijheidsberoving.

Op grond van artikel 5, 2 EVRM, moet men onverwijld in kennis gesteld worden van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

Dit is in casu niet gebeurd aangezien verzoeker twee dagen heeft moeten wachten (in het gesloten asielcentrum vooraleer hij op de hoogte was van alle redenen. Een vreemdelingen die men vasthoudt omwille van een terugwijzing, moet dus ook alle redenen kennen waarop deze terugwijzing gesteund is.

Echter was dit niet het geval omdat verzoeker geen kennis had van weigeringsbeslissing m.b.t. het regularisatieverzoek genomen door verweerster.

B. Met betrekking tot de weigeringsbeslissing m. b. t. artikel 9 Bis van de wet van 15 december 1980

Ook hier is de motivering niet afdoende.

Er wordt echter niet geantwoord op de hoofdargumenten die worden aangehaald in het verzoek tot verkrijging van regularisatie dd. 4 maart 2009. De motivering luidt enkel dat er op 27.02.2009 een bevel werd betekend aan verzoeker om het grondgebied te verlaten en omdat hij dat toen niet gedaan heeft, hij dat nu maar moet doen (drie jaar na datum). Een verzoek tot het verkrijgen van een regularisatie op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, schorst een bevel om het grondgebied te verlaten niet. Maar een reeds eerder verkregen bevel om het grondgebied te verlaten, is volgens de wet geen uitsluitingsgrond voor de toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet in samenhang met de instructie van 19 juli 2009 (zie hierboven).”

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie zijn waarbij tevens gemotiveerd wordt waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten; hij is immers niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

De tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:

(...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven inzake de beslissing tot vrijheidsberoving, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd. De Raad beperkt zijn onderzoek dan ook tot de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De Raad wijst er nogmaals op dat de motivering niet enkel luidt *“dat er op 27.02.2009 een bevel werd betekend aan verzoeker om het grondgebied te verlaten en omdat hij dat toen niet gedaan heeft, hij dat nu maar moet doen (drie jaar na datum).”* zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. In casu wordt immers gesteld dat de elementen die verzoeker had ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen, te weten de elementen van integratie, in deze niet kunnen weerhouden worden omdat verzoeker reeds op 27 februari 2009 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en hij desondanks nagelaten heeft dit op te volgen. Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat de opgebouwde integratie aan de eigen houding van verzoeker te wijten is en hij deze elementen, die voortvloeien uit het volharden in illegaal verblijf, niet kan aanvoeren om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Waar verzoeker nogmaals wijst op de instructie verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande.

2.6. Waar verzoeker meent dat niet geantwoord werd op de hoofdargumenten die worden aangehaald in de aanvraag, kan hij evenmin worden gevolgd. Immers blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 4 maart 2009 volgende elementen aanhaalde om zijn aanvraag gegrond te zien verklaren: perfecte integratie, spreekt perfect Engels en een mondje Nederlands; als bewijs van integratie voegt verzoeker stukken toe, met name een attest van inburgering, deelcertificaten inzake Nederlands, overeenkomst beroepsopleiding en verklaring van een derde over de integratie van verzoeker.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde al deze ingeroepen elementen in ogenschouw heeft genomen doch op kennelijk redelijke wijze geoordeeld heeft dat deze elementen van integratie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging. De Raad verwijst naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.5.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verweerster komt tekort aan haar zorgvuldigheidsplicht aangezien verweerster de moeite niet doet om haar dossiers op te volgen. In eerste instantie laat verweerster na om verzoeker tijdig in kennis te stellen van de genomen beslissingen. Verweerster nam immers op 11.01.2012 een beslissing m.b.t. het regularisatieverzoek, en bracht deze pas ter kennis aan verzoeker op 03.02.2012. Op 01.02.2012 liet verweerster verzoeker wel opsluiten in het gesloten asielcentrum te Merksplas. Verweerster laat na om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Wanneer er wordt vastgesteld dat verzoeker eigenlijk wel aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op grond van de instructie dd. 19 juli 2009, beroept verweerster zich op het feit dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, ondanks dat dit geen weigeringsgrond uitmaakt in hoofde van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, en ondanks het feit dat verweerster dit niet ter sprake brengt, bij haar eerste weigeringsbeslissing genomen op 05.10.2011. Hierdoor is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Waar verzoeker kritiek uit op het gegeven dat hem eerst de tweede bestreden beslissing werd betekend en pas nadien de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad er nogmaals op dat hij enkel bevoegd is zich uit te spreken over de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet over de wettigheid van de vrijheidsberovende maatregel. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het tweede middel, volstaat de motivering met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat verzoeker zich op het grondgebied ophoudt zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en dit in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat nog andere motieven zijn opgenomen die evenwel betrekking hebben op de vrijheidsberovende maatregel, kan hieraan geen afbreuk doen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gemachtigde reeds op 11 januari 2012 beslist heeft tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dit is voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde 1 februari 2012. De kennisgeving van een beslissing is geen aanvechtbare rechtshandeling, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling. De betekening is de individuele, schriftelijke kennisgeving van een overheidsakte aan een bepaalde persoon. De persoonlijke aanzegging is bedoeld om de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte, hetgeen in casu is gebeurd.

Voor het overige verwijst de Raad naar zijn bespreking van de voorgaande middelen. Verzoeker toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER